

Læs også

Bog 1: HUNDEHYPNOSEN

Bog 2: MØRKEMAGEREN

Bog 3: MONSTERHAVEN

Bog 4: TIDSTYVENE

Bog 5: STØVHEKSEN

Kirsten Sonne Harild

SALLY, GLENN
&
VILDE MAXI

TROLDMÆNDENE

Illustreret af Jan Solheim

SALLY, GLENN OG VILDE MAXI 6: TROLDMÆNDENE

Copyright © 2020 Kirsten Sonne Harild og Forlaget Alvilda, København

Omslag og illustrationer: Jan Solheim

Grafisk tilrettelæggelse: Flemmer Grafisk Design

Bogen er sat med Minion

Trykt 2020 hos Ednas Print i Slovenien

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 978-87-415-0892-4

www.alvilda.dk

ALVILDA

Filibaba mums!

Det var en tidlig morgen i midten af maj. Så tidlig, at næsten alle børnene stadig lå i deres senge og snorkboblede. Men Sally sad i vindueskarmen på sit værelse på pigegangen og nød lyset fra morgensolen. Hun lyttede til de mange fugle, der havde reder over tagenden og i klatreplanten, der voksede op ad Gustenborgs mure. Fuglenes lyde var hun først begyndt at lære at kende, da hun kom til Gustenborg. Nu kendte hun dem alle. Men pludselig syntes hun, at en mærkelig og ikke særlig fugleagtig lyd blandede sig i koret. Hun lænede sig ud. Ja, der var den igen. En endeløs strøm af mærkelige og fremmedartede ord. Der var små ophold i den mærkelige ordstrøm, hvor det lød, som om der blev vendt et blad i en bog og sukket dybt.

”Filibaba, myko lexis plentis mamoris, mums ti bums,” lød det så. ”Vilo pasticitus, kiloba, locus, fis. Li bingeldyt pyt.”

Sally rystede på hovedet. Det måtte være Maximillian, der var i gang med at øve sig på noget svært. Men hun kunne ikke lige gennemskue, hvad det kunne være. Det var i hvert fald ikke noget, hun selv havde for. Og hun havde heller aldrig hørt, at der skulle være sådan et mærkeligt sprog på skole-skemaet i de ældre klasser.

”Majoris labanarum pusi fini! Et slut prut!” sagde Maximillian pludselig noget højere. Og så lød der et knald, som når man lukker en meget tung bog.

Sally hoppede ned fra vindueskarmen og skyndte sig i tøjet. Hun var nysgerrig og urolig på samme tid. Hvad var det for et sprog, Maximillian læste? Og hvorfor læste han det? Han skulle forhåbentlig ikke rejse et eller andet vildt og farligt sted hen. Det ville virkelig være trist nu.

”Hvem der?” lød det fra den anden side af døren, da hun bankede forsigtigt på.

”Det er Sally. Kan du nu pludselig ikke huske bankekoden?” sagde hun og ventede.

Døren blev åbnet på klem, og Maximillians ansigt kom til syne i dørspækken. Han havde blågrå rande

under øjnene, og hans tykke sorte hår var filtret og en smule gråligt, som det altid var, når han var meget træt.

”Nå, hej, Sally,” sagde han og åbnede døren helt. ”Jeg skulle faktisk lige til at sove lidt før timerne. Han sjokede hen mod sin seng og strakte sig og gabte.

”Har du været oppe hele natten?” spurgte Sally bekymret.

”Ja, jeg er ved at omstille mig til en anden tid,” sagde han. Han kiggede sig nervøst over skulderen. ”Altså sommertid. Du ved, fuglene holder mig vågen. Og lyset. Lyset er for vildt, altså. Jeg har aldrig oplevet det på den måde før.” Han pegede ud mod himlen med en let rystende hånd.

”Ja, det er ret stærkt,” sagde Sally, mens hun prøvede at møve sig ind ad døren. ”I øvrigt, jeg har helt glemt at spørge, hvad du skal i sommer-

ferien? Skal du bare være her i skoven sammen med Grigori?” sagde hun. Hun vidste med det samme, at det var et dumt spørgsmål. Hun vidste jo godt, at det eneste sted, Maximillian kunne være i ferien, netop var hos Grigori. Han skulle ikke som Glenn for eksempel til Norge og vandre i fjeldene med sin onkel og sin tante. Han skulle heller ikke til USA og spille tennis med sin mor og far.

”Grigori og jeg har planer,” sagde han.

”Planer! Det lyder da virkelig spændende,” sagde Sally, der nu endelig var kommet helt ind ad døren. ”Skal I ud at køre i den store bil?”

”Næ, vist ikke rigtigt. Jo måske, når vi skal hente vores gæster.”

Sally blev med det samme bekymret. Hun kunne slet ikke genkende Maximillians blik. Det virkede så udmattet og uden gnist.

”Hente gæster? Er det gæster, der taler et mærkeligt sprog?”

”Øh, ja ... hvorfor spørger du om dét?”

”Jeg hørte dig læse op.” Hun kiggede rundt i værelset efter en stor bog.

”Nå ja, det gjorde jeg vist. Og ja, det kan man godt sige, at de gør.” Han vendte ryggen til hende, satte sig på sengen og sparkede sine slippers af

fødderne. Han så virkelig træt ud. Og som om der var noget, der plagede ham.

Hun vendte sig og gik hen mod døren. ”Du må sige til, hvis jeg kan hjælpe, ikke?” sagde hun og tog i håndtaget. Han svarede ikke. Hun kiggede sig over skulderen og opdagede, at han allerede havde lagt sig ned på siden og sov tungt.

Noget galt

”Det lød helt *crazy*, det, han læste i den der bog,” sagde Sally til Glenn.

”Det behøver ikke at være farligt. Han gør jo tit sådan noget,” sagde Glenn og svingede sin norske striktrøje i rødt og blå mønster over skulderen og gik foran hende ned ad trappen.

”Vent lidt, har du ikke set, hvor udmattet han ser ud?” spurgte Sally og sprang efter ham. ”Han møder garanteret heller ikke op hverken til morgenmad eller til første time i dag.”

”Det er da ærgerligt, men det er vel heller ikke noget nyt,” sagde Glenn uden at kigge op på hende.

”Maxi siger, at han og Grigori får besøg af nogle mennesker, der taler det her mærkelige sprog. I sommerferien.”

”Nå, godt for ham,” sagde Glenn og gik hen mod spisesalen.

”Nej, ikke godt for ham,” sagde Sally og forsøgte at indhente ham. ”Det ligner ham ikke. Og sig mig lige, hvad har jeg gjort dig?” spurgte Sally, da hun endelig nåede op på siden af ham foran spisesalen. ”Eller hvad har Maxi gjort dig?”

”Ved du hvad? Jeg er helt ærligt ret ligeglad med, hvad han gør, og hvad han ikke gør. Han kan passe sig selv for min skyld.”

Nu drejede Glenn hovedet og kiggede ind i Sallys øjne. Han så opgivende ud. ”Har du ikke bemærket, at han ikke har tid til at snakke længere? Han bare læser og læser. Han gider ikke lave sjov. Han taler konstant volapyk. Det er, som om han helst vil undgå at snakke med os.” Glenn tørrede hurtigt sine

øjne. ”Jeg har prøvet at få ham med på det ene og det andet. Han gider ikke. Han kigger bare tomt på mig og siger: ’Beklager, Glenn. Har ikke lige tid. Er meget træt. Skal nå at læse en masse.’”

Sally kløede sig i håret. ”Men synes du ikke, at det er mærkeligt? Tror du ikke, der er noget galt?”

”Der er jo altid noget galt med Maxi. Nu gider jeg ikke vente på, at han har tid til mig og os mere. Jeg er begyndt at spille computerspil igen. Det ved man, hvad er.”

Han kiggede hen mod morgenmadsbordet. ”Jeg skal altså lige have noget at spise.”

”Du, vi er nødt til at spørge ham,” sagde Sally og tog fat i Glenns slappe arm.

”Er det ikke lige det, du har gjort?”

”Jeg mener spørge ham *for alvor*.”

Glenn rystede på hovedet. ”Jeg opgiver på forhånd. Det vil være nemmere for mig at færdiggøre det sværeste niveau i mit nye spil med bind for øjnene.”

”Flot!” sagde Sally og mærkede en stor klump trykke i halsen. ”Virkelig flot! Nu skal jeg redde to venner fra at gå i hundene.”

Hun gik hen til morgenbordet og kiggede på det. Og det var dér, hun fik en idé ...

”Kom op på gangen, når du har spist. Vi skal nok få det ud af ham,” sagde hun til Glenn. Så smurte hun en bolle med Nutella, klappede den sammen i en serviet og puttede den forsigtigt i lommen.

”Men timen?” protesterede han og sukkede.

”Der kommer mange andre timer,” sagde hun. ”Men ikke så mange andre vilde Maxi’er. Vi siger, at vi har fået ørepine efter biologituren i regnvejrdagen.”

”Tsk!” sagde han. ”Men jeg siger dig: Han får kun én chance til.”

”Fint, tag også et par stykker sukker med til teen,” sagde Sally lettet. ”Vi overmander ham.”

”Med sukker?”

”Med alt, hvad der er godt og sødt,” sagde hun og sprang op ad trappen mod anden sal. ”Og med verdens bedste lektiehjælp,” tilføjede hun og tegnede gåseøjne i luften med fingrene om ordet *lektiehjælp*.